

Na Jizerskou notu, první a zároveň poslední podzimní FTC festival, probíhající většinou pod širým nebem, nemohu zapomenout. Pravidelně mi ho ohlašuje nenápadná šuška a nápadné revmatické bolesti v kolenou. Na jinou propagaci JN jsem už mnoho let téměř nenarazil, a přesto se zde lidé scházejí. V hojně míře i ti, kteří vzhledem k věku nemají na revmatismus nárok.

Letošní, již 24. ročník JN se konal tradičně o posledním zářijovém víkendu, tedy 24. až 26.9. 2004. Mezi deseti ročníky, kterých jsem se zúčastnil, byl tento v mnoha ohledech výjimečný?

Festivalové sobotě předcházela obvyklý páteční countrybál. V ročnících, které pamatuji, se střídavě toulal mezi hejnickým autocampem, kde je i bydlení pro všechny, a hospůdkami nedalekého Ferdinandova. A bylo mu tam venkoncem dobře. Letos

Loňský vítěz Jizerské noty, letos třetí v divácké soutěži, Lístek

foto: Klokán ©

proběhl v sále Besedy ve vzdálenější Raspenavě. Hráli na něm **BG Bazar** a **Berušky**, předtančení

The Wings

. To vím z pozvánky. Šlapat na bál mokrou nocí po dojezdu do Hejnic se mi nechtělo a nebyl jsem sám. Restaurace hotelu Zvon v Hejnicích byla slušně zaplněna trampy, kteří přijeli vlakem, i muzikanty, kteří si zajeli auty do Raspenavy pro klíče od chat a vrátili se. Ve Zvonu bylo dobře, o tom jak bylo na bále, jsem dostal jen kusé a rozporuplné informace.

Téměř dvě desetiletí pracoval Pavel Vinklát - Děčko (vůdčí osobnost JN, dnes poslední činný z jejích zakladatelů) na knize ***Kronika trampingu v Jizerských horách 1934 - 2004***, kterou teď, k 70. výročí jizerského trampingu, vydalo liberecké nakladatelství Knihy 555. Vernisáž knihy proběhla formou sobotního dopoledního

Potlachu v kině

v Hejnicích. Ještě před tím došlo v předsálí kina k jejímu prvoprodeji a já viděl, poprvé v životě, postavy divnejch tvarů a vůní stát frontu na knihu. Na skvostnou knihu, svým obsahem dílo jedinečné a "provedením nejen nejkrásnější knihu související s trampinkem, kterou znám, ale i

jeden z nejkrásnějších svazků literatury faktu, který za poslední léta prošel mýma rukama (knihkupecké řemeslo mě živí přibližně třicet let).

Sám Potlach v kině probíhal před zaplněným hledištěm, okolo dvou stovek diváků to odhaduji. A to jsem v hejnickém biografu o časně ranní jedenácté hodině ještě nezažil? Pořad měl odvážnou koncepci: hned v jeho úvodu pozval speaker Šaolín zástupce čtyř transpkých generací (nejstarší z nich, kamarád **Jožka Gabriel** se narodil v r. 1933, starší pamětníci již nežijí), autora křtěné knihy Děčka (nar. 1959) a skromnou hudební hvězdu,

Mikiho Ryvolu

. (Současně pozvaného Kapitána Kida v nepravou chvíli povalila zlá chřipajzna.) Na plátně kina běžela projekce dokumentárních fotografií, kterými je Děčkova kniha doslova nabita.

Převažovalo povídání pamětníků, do kterého se Miki samozřejmě rád zapojil, leč písniček brnkнул jen šest či sedm, což na více než dvouhodinnový program není zrovna moc. Téma ale bylo natolik nosné, že to Mikimu nevadilo a nevadilo to - Josefodolská přehrada, praskni! - ani divákům!

V závěru Potlachu v kině proběhl, vedle křtu Děčkovy obsáhlé *Kroniky*, křest útlého, nicméně také pozoruhodného svazečku povídek moudrého spisovatele a celoživotního milovníka Jizerských hor

Míly

Nevrlého - Náčelníka

, nazvaný

Bílý pavouk

. Vydalo ho trampské nakladatelství Avalon.

Ze všech Potlachů v kině, které pamatuji - a některé byly i mými dětmi - musím říci, že tento byl nejlepší?

Nad Jizerskými horami stále zataženo, chvílemi prší, je zima. Proto již před Potlachem rozhodnuto, že soutěž o putovní Jizerskou notu proběhne tentokrát v sále. Ne v sále kina jako před pár lety, kdy nás také z autokempu vyhnal déšť, nýbrž v sále Besedy v Raspenavě.

Protože nejen hudbou tělo je živo a vlaky nejezdí zcela podle mých potřeb, dorazil jsem tam, naplněn gulášem, těsně potom, co dohrálo dívčí trio **Berušky** z Jablonce nad Nisou. Viděl jsem je ale letos již dvakrát a mohu říci, že tyto -náctileté slečny, vítězky Folkového kvítku 2004, pomalu začínají přerůstat mantinel své věkové kategorie. Mj. to potvrzuje cena za nejlepší instrumentální výkon, kterou udělila porota JN houslistce Zuzce Vítové.

Jako druhý soutěžící vystoupil pražský **Lístek** a ten už jsem viděl od začátku. Tuhle kapelu dobře znám a mám ji naposlouchanou až uši bolí. Bolí od chvíle, kdy jsem je uslyšel v Raspenavě a chudáci "lupeni" za to vůbec nemůžou! Stačí se

Skoro inventář Jizerské noty, Sekvoj

foto: Belmondo ©

sálem Besedy rozhlédnout a víš, že tohle akustické strašidlo nemůže dokonale nazvučit ani machr, jakým je zvukař Kuba Lis, i kdyby sám sebe oloupal a nakrájel. Zvuk písniček, zejména těch rychlejších a melodicky pestrých, se zde tříštil tak, že byly slušně slyšitelné jen na několika málo čtverečních metrech na konci sálu, což poškodilo vystoupení většiny kapel. Připočteme-li k tomu asi nepříliš šťastně zvolený soutěžní repertoár Lístku, je zde vysvětlení, proč nejen loňský vítěz JN a letošní držitel Krtečka ze Zahrady v Raspenavě obsadil až třetí místo v diváckém hlasování.

Zklamal mě **Vltavín** z Frýdlantu v Čechách. Znáám ho od vydání prvního cédéčka a už dlouho jsem ho neslyšel. Dnes prý hraje folkrock. Ať to moje uši převracely, jak chtěly, koukal mi z toho, místo proklamovaného, spíše střední proud. Hezký, muzikantsky namakaný a dobře zpívaný, leč podivně střední. Nemyslím si, že by se tomuto žánru musela JN otevírat?

Protipólem Vltavínu bylo soutěžní vystoupení trampské kapely **Zlatý orel** z Prahy. Poprvé jsem je potkal na začátku druhé půle 70. let (20. století, ptáte-li se) jako mnohočlenný osadní soubor, který jednohlasně dul tradiční trampské písně a zaslouženě vyhrával na potlaších jednu placku za druhou. I po reorganizaci na kapelu, během let mnohokrát přestavěnou (ze zakladatelů zbývají toliko kapelník Vyhlídka a šerif Pete), zůstali "orlové" svému žánru a interpretačnímu pojetí věrni. Sbory jsou jednohlasé a hudební aranžmá téměř neexistuje, skoro stále všichni hrají všechno. K ohni či do hospody je to paráda! Zvuk orláckých písniček zaručeně přehluší praskot hranice, klapání pívního kompresoru i jiná šramocení. Chápu, že jim kamarádi nesledující pravidelně hudební scénu fandí i při pódiové produkci, pro kterou mi připadá zvuk Zlatého orla zbytečně jednoduchý, ale souhlasit se mnou nemusíte. Zcela zřejmě s mým názorem nesouhlasila i početná skupina trampů mé a starší generace v raspenavském hledišti. Navíc Zlatý orel, strategicky zcela správně vzhledem k místu a chvíli konání, zařadil Hurikánovo *Rykatádo* (abych byl spravedlivý - hraje ho často a rád, jako jednu z nejlepších písní svého repertoáru) a nasbíral za ně bodíky i od diváků, kteří by pro něj asi jinak nehlasovali. Je-li na druhém místě Zlatého orla

něco překvapivého, pak to, že nebyl první.

Miki Ryvola. Bard, na kterého jsme se všichni obrovsky těšili, host soutěžního odpoledne ve chvíli, kdy ve večer přerůstalo. Teprve tehdy mi přišlo líto, že toho v akusticky výrazně lepším kině nezahrál víc? Před vystoupením mi řekl, že by byl nejraději doma ve svojí postýlce. A taky se strašně moc těšil na oheň.

Mikiho na scéně vystřídala nejstálejší účastnice JN, pod tlakem dramaturgie festivalu stále ještě soutěžící pražská skupina **Sekvoj**. Štítek s jejím jménem je na podstavci putovní ceny přibit již pětkrát, dalších ocenění z JN má okolo tří desítek? Po prázdninové přestávce se Sekvoj vrátila na scénu s dlouho neviděným muzikantským nadšením a to, co předvedla v Raspenavě, bylo její nejlepší vystoupení za hodně, hodně dlouhou dobu. Kapelník Olda Dolejš byl za svůj zpěv a autorství písně *Zase už jdou* (důvěrně ZUJ) porotou odměněn po zásluze.

Posledním soutěžícím byl sedmičlenný především vokální soubor **Bezefšeho** z Prahy. JN se zúčastnili podruhé, loni byli druzí a letos vyhráli. Byli prostě nejlepší. Potvrdilo to jak hlasování diváků, tak porotou udělená cena za nejlepší sborový pěvecký

Vloni druzí, letos první? Bezefšeho!

foto: Klokán ©

projev. Kapelníkovi Michalu Miklánkovi jsem blahopřál velice rád. Jeho kapela dokázala zvítězit opravdovým uměním.

Druhým hostem soutěže, tím, který vyplní čas sčítání diváckých bodů a rokování poroty, měla být skupina Hop trop. Nakonec ji reprezentoval samojediný **Jarda Samson Lenk**. Chlapácký zvuk Hop tropu by určitě hbitě vyburcoval k pozornosti soutěží znavené publikum, ale pro sólistu, i tak kvalitního jako Samson, to byl hodně tvrdý oříšek. Přesto si Jarda získal pozornost mnoha diváků, ba dokonce i dětí v sále, a svými písničkami vybudoval nádherný most člověčího souznění.

To se ale, žel, nedotklo všech. Zájem nemalé části publika se drolil, mnozí vystoupení nesledovali a postrádal jsem i napjaté očekávání výsledků. Poměrně dost muzikantů jakoby zmizelo. Zlatý orel dokonce doopravdy a to již krátce po soumraku?

Jindy mohutné závěrečné Kidovo *No to se ví* vyznělo tentokrát naprosto plytce.

Ještě před vyhlášením vítězů v Besedě jsme se dozvěděli, že slavnostní oheň, jehož hranice byla v autocampu v deštivém odpoledni vybudována, nebude z důvodu počasí zapálen.

Zábava, obvykle mohutná až do kuropění, se rychle rozdrobila do drobných skupinek a s půlnocí bylo v autocampu již naprosté ticho. Všichni spali.

Smutná hranice uprostřed mokré louky, pod nebem, ze kterého už nespadla jediná kapka, marně čekala na svoje kamarády. Nezradili jsme ji, náhodou?